

biografiske og litteraturvidenskabelige forskning. Det føles normalt ganske rimeligt, at en forfatters efterladte, upublicerede arbejder ikke kan offentliggøres hverken i deres helhed eller brudstykkevis uden hans arvingers samtykke, men der skønnes derimod ikke at være tilstrækkelig grund til at lægge hindringer i vejen for, at der meddeles offentligheden et kortfattet referat af sådanne værkers indhold.

Under hensyn til det anførte — samt til spørgsmålets relativt ringe praktiske betydning for ophavsmændene — har man ment ikke at burde optage den foreslåede bestemmelse i nærværende lovforslag.

Til § 3.

Ved siden af de beføjelser, der ved § 2 er tillagt ophavsmanden, og som udgør ophavsrettens grundlæggende indhold, gives der ham ved bestemmelserne i § 3 et retsværn for de personligt ideelle interesser, der knytter sig til hans værk. Dette retsværn benævnes almindeligvis ophavsmandens *droit moral* og omfatter to særskilte beføjelser, *droit à la paternité* og *droit au respect*. *Droit à la paternité* betyder ophavsmandens ret til at kræve, at hans navn angives i forbindelse med benyttelsen af hans værk, medens *droit au respect* er den ret, ophavsmanden har til at modsætte sig, at en benyttelse af værket sker under former, der krænker hans kunstneriske interesser, f. eks. gennem værkets publikation eller fremførelse i forvansket skikkelse. Ophavsmanden bevarer sine *droit moral*-beføjelser i hele sin levetid, og beføjelserne tilkommer ham i det hele uafhængigt af den almindelige eneret, der omhandles i § 2. Med hensyn til *droit moral*-beskyttelsen efter ophavsmandens død henvises til bemærkningerne til § 30, stk. 3, og § 53.

I lov 1933 findes *droit moral*-reglerne i § 9, stk. 4 og 5, og i § 27, stk. 7 og 8.

§ 3, stk. 1 handler om ophavsmandens ret til at hævde sit navn i forbindelse med værket (*droit à la paternité*).

I lov 1933 siges det, at ophavsmanden bevarer retten til at hævde sit forfatternavn eller kunstnernavn i forbindelse med værket. Efter den foreslåede nye tekst har han krav på at blive navngivet i overensstemmelse med, hvad god skik kræver.

At ophavsmanden har en væsentlig, både personlig og økonomisk interesse i, at hans navn angives i forbindelse med fremstillingen af eksemplarer af værket, eller når dette gøres tilgængeligt for almenheden, behøver næppe nogen særlig påvisning, og også almenhedens interesser går i denne retning.

Imidlertid forekommer der lejligheder, hvor kra-

vet om navngivelse må fremtræde som urimeligt, eller hvor det er vanskeligt eller måske umuligt at opfylde kravet. Som eksempel på det første kan nævnes udførelsen af et beskyttet musikværk i forbindelse med en gudstjeneste. En sådan udførelse falder ind under de former for offentliggørelse, som frit kan finde sted uanset lovens almindelige eneretsbestemmelser, jfr. undtagelsesbestemmelserne i nærværende forslags § 20, men uanset dette skal *droit moral* respekteres. Dog ville det næppe være på sin plads ved en lejlighed som den angivne at kræve bekendtgjort i forbindelse med fremførelsen, hvem der har komponeret det pågældende værk. Ved fremstillingen af visse kunstindustrielle frembringelser, f. eks. glasvarer, vil det endvidere undertiden være så godt som umuligt eller i det mindste ødelæggende for værkets udseende, hvis navnet skulle påføres den fremstillede genstand. I tilfælde, hvor ophavsmanden selv har udsendt sit værk uden navngivelse eller under angivelse af et særligt kunstnernavn (*pseudonym*) ville det ligefrem krænke hans personlige interesser, om en angivelse af hans navn eller virkelige navn fandt sted, således at en stricte hævvelse af *droit à la paternité* her ville stride mod selve lovbestemmelsens formål.

Det er de her fremhævede problemer, man har søgt at løse gennem bestemmelsen om, at navngivelsen skal ske i overensstemmelse med, hvad god skik kræver. Heri ligger, at navnet skal anføres eller oplyses, når dette efter en almindelig opfattelse må anses for stemmende med rimelig og hæderlig handlemåde. Den omstændighed, at der på et givet område ikke findes nogen almindelig fulgt sædvane, gående ud på, at ophavsmanden skal nævnes, udelukker derfor ikke, at ophavsmanden kan have krav på navngivelse efter § 3.

I den gældende danske lov siges det direkte, at det er „forfatternavnet“ eller „kunstnernavnet“, der skal angives, hvilket må antages at involvere, at såfremt værket er fremkommet under *pseudonym*, er det dette, der skal oplyses, og såfremt det er fremkommet uden angivelse af noget navn, altså anonymt, skal anonymiteten bevares.

Også i den nu valgte formulering må reglen opfattes på denne måde.

§ 3, stk. 2, giver reglen om ophavsmandens *droit au respect*.

Efter lov 1933 har ophavsmanden beskyttelse imod „enhver forvanskning eller beskæring eller anden ændring, der må anses at være en væsentlig forringelse af hans værk“. Den foreslåede bestemmelse i § 3, 2. stk., udtrykker i virkeligheden to forskellige regler: